

охкането на раненитѣ и ревътъ на полудѣлитѣ говори, че сме все още въ вихрения хороводъ на смъртта. Пуш-калата замлъкватъ, само страданията не.

Нѣкакъвъ смѣлчакъ донесе поща. Това разтревожи позицията по-силно отъ неприятелскитѣ атаки. Връзката, която се смѣта за скжсана съ домашното огнище, вед-нага става по-силна, по-неразривна.

За патрони толкова се не бърза, колкото за пис-мата. Да се чака деньтъ е много жестоко. Може би, тия които иматъ писма и не имъ се дадѣтъ, утре да не бж-датъ между живитѣ. Но има и такива, които вече не мо-гатъ да посочатъ своитѣ адреси. Бързо сортираме и изпращае по ротитѣ писмата и сега, както азъ, много сж се навели съ електрическо фенерче надъ полученитѣ писма и се мжчатъ да разгадаватъ по разкривенитѣ букви милувкитѣ на своитѣ близки.

Азъ имамъ много писма, отъ жена си, отъ мама, отъ приятели, отъ малката самарянка Мими, която ми съобщава, че добрата сестра Евга е много тежко болна, месеци вече и не се знае дали ще оздравя. Милата! Колко страдания и мжки пониса тя отъ грижи за тол-кова нещастници. . . И за тия мили души войната е страшна и жестока. Тѣ я не виждатъ като кошмаръ, а въ нейната пълнота, въ нейния ужасъ. Денонощно тѣ страдатъ и се томятъ за и отъ чужди страдания и очитѣ имъ се наливатъ съ сълзи, а душитѣ съ горестъ, злъчъ и отрова. Вмѣсто да живѣятъ въ радостъ и се радватъ на децата, на слънцето и съ радостна пѣсень да се от-даватъ на работа, тѣ трѣбва пребрадени въ черни чем-бери и зачервени очи отъ плачъ, да търсятъ въ всѣки предметъ спомени за изчезналия свидень образъ. Вмѣсто пѣсни, ридания се носятъ, а вмѣсто смѣхъ, безутѣшна печаль.

Дано Богъ се смили и запази милата сестра Евга.

Колко грижи положи тя за менъ, съ какво себеот-рицание се мжчеше да ме изкубне отъ костеливитѣ ржце на смъртта. И защо бѣше това? Дали нѣкога ще видя нейния милъ образъ и се нарадвамъ на очитѣ ѝ, отъ които дишаше, толкова много преданность и обичъ? Тя, може би, вече я забравила за своята внезапно породила